

Montañez: «Visc en una nostàlgia permanent d'un temps que no he viscut»

Parlem amb el bandautor barceloní sobre el nou disc 'Minsk · Praga · Budapest'

Jordi Montañez | Pau Mira

El bandautor barceloní **Montañez** presenta el disc més brillant, *Minsk · Praga · Budapest* (Satélite K, 2020), amb onze cançons suggeridores, de lletres notables, un viatge sonor per assaborir a poc a poc. L'àlbum ha estat concebut com una trilogia que recorre tres ciutats, Minsk, Praga i Budapest, així com tres perspectives de l'amor: la nostàlgia, la complicitat i la passió, respectivament. En parlem amb ell.

Fins ara et coneixíem com a Jordi Montañez i ara has perdut el nom. Per què?

Fa deu anys que em dedico a fer recitals i ha arribat el moment del punt d'inflexió per reinventar-me. D'una banda, **Jordi Montañez** era massa llarg, i de l'altra, vaig pensar que **Montañez** podia ser el nom d'un projecte més col·lectiu. Val tant per a un cantautor com per a una banda.

Vols donar una mica més de protagonisme als músics que t'acompanyen?

Tinc ganes de tocar més amb banda. No renuncio a tocar sol però ha de ser en llocs petits i íntims,

que ja m'agrada molt. Sempre que l'escenari ho permeti, a partir d'ara voldria actuar amb banda. Sé que això vol dir fer menys concerts per qüestions econòmiques, però com a mínim vull anar amb un altre músic. **Pau Romero** (guitarres) i **Climent Lanaspà** (baix) m'acompanyen des de fa uns quants anys i ara s'hi ha sumat **Raúl Nieto** (bateria).

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=a7yVmg3zuyl>

Per al llibret del CD has escrit un pròleg poètic.

Soc una mica antic i m'agrada treballar conceptualment. He fet un pròleg com a nexa comú entre les onze cançons del disc.

Són peces que desprenen certa melangia?

Sí, és la meua personalitat. Visc en una nostàlgia permanent d'un temps que no he viscut. Però no ho visc negativament, tot al contrari. Per mi la nostàlgia és una font d'inspiració